

heer van Boeyen op toen hij een bekend gezicht terugzag, en zei hij: 'Meneer van Piket en ik kennen elkaar al' ¹ -

aldus het verhaal dat van Angeren in Londen vernam; heel *Stratton House* kende het en uiteraard ook de hele brigade.

Op zichzelf was van Boeyen een kundig en toegewijd administrateur, een man ook met veel sociaal gevoel - maar een minister van oorlog? Dat toch niet. Op enkele officieren van het Knil die in die tijd aan het kader van de brigade toegevoegd werden, maakte hij de indruk van 'een mummelend doof oud heertje'.² Zijn gezondheid ging trouwens achteruit; eind '41 bleek dat hij aan carcinoom leed, hij werd geopereerd (zijn portefeuille werd toen enige tijd door Furstner overgenomen), maar hij kon na de operatie zijn werkzaamheden hervatten.

Waarom hebben de koningin en Gerbrandy van Boeyens benoeming doorgezet?

Wij nemen aan dat bij hen meetelde dat de minister van oorlog bij de terugkeer een bijzondere rol zou spelen en dat zij van van Boeyen wisten dat ook deze de koningin de dominerende plaats wilde geven in het 'vernieuwde' staatsbestel. Bovendien bleek van Boeyen bereid, drastisch in te grijpen in zijn nieuwe departement, volledig conform de wensen van koningin en minister-president. 'De gehele omgeving van minister Dijkhoorn moet worden opgeruimd', zei van Boeyen tegen overste van de Plassche, en inderdaad: allen van wie van 't Sant (en dus de koningin) in de zomer van '40 uit de mond van de soldaat die bij Dijkhoorn en zijn officieren bediende geweest was, vernomen had dat zij zich in een defaïtistisch milieu bevonden hadden, werden weggewerkt. Overste van de Plassche werd op non-actief gesteld³, van Dijkhoorns twee adjudanten werd de marine-adjudant, Post Uiterweer, weer aan de marine afgestaan en de landmacht-adjudant, Kruls (van Boeyen had, zei hij tegen van de Plassche, deze 'nog maar juist kunnen redden'⁴), verdween uit de directe omgeving van de minister (hij werd afdelingshoofd); van Oorschot werd afgezet als

¹ Van Angeren: 'Nederlandse regering in Londen', p. 25. ² Getuige F. Mollinger, *Enq.*, dl. VIII c, p. 1281. ³ Het heeft in de zomer van '44 veel moeite gekost, de handtekening van de koningin te krijgen onder een koninklijk besluit waarbij van de Plassche militair attaché bij het Geallieerde hoofdkwartier in Algiers werd. Daarbij was van belang dat de koningin begin '43 van de uit Nederland overgekomen majoor Somer gedetailleerd vernomen had dat van de Plassche, hoofd van de afdeling-inlichtingen van GS-III, tot het laatst had geloofd dat de Duitsers op 10 mei '40 niet zouden aanvallen. ⁴ J. G. M. van de Plassche: 'Aantekeningen betreffende 1940-1945', p. 3 (*Enq.*, punt p, gestenc. bijl. 475).